

ÎNCHEIERE

26 septembrie 2018

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție,

în componența:

Președintele completului, judecătorul
judecătorii

Valeriu Doagă
Tamara Chișca-Doneva
Dumitru Mardari

examinând admisibilitatea recursului declarat de Consiliul municipal Bălți,
în cauza civilă la cererea de chemare în judecată depusă de Oficiul teritorial
Bălți al Cancelariei de Stat împotriva Consiliului municipal Bălți, intervenient
accesoriu Andrei Ciornîi, cu privire la contestarea actului administrativ,

împotriva deciziei din 12 iunie 2018 a Curții de Apel Bălți, prin care s-a
respins apelul declarat de Consiliul municipal Bălți și s-a menținut hotărârea din 26
martie 2018 a Judecătoriei Bălți, sediul central,

c o n s t a t ă :

La 17 august 2017 Oficiul teritorial Bălți al Cancelariei de Stat a depus cerere
de chemare în judecată împotriva Consiliului mun. Bălți, prin care a solicitat
anularea pct. 2 a deciziei Consiliului mun. Bălți nr. 5/6 din 9 iunie 2017 „Cu
privire la examinarea cererii prelabile nr. 34 din 18 aprilie 2017 a consilierului
Consiliului mun. Bălți Andrei Ciornîi”.

În motivarea cererii de chemare în judecată s-a indicat că Oficiul teritorial
Bălți al Cancelariei de Stat, în ordinea art. 64 din Legea nr. 436 din 28 decembrie
2006 privind administrația publică locală și pct. 8 lit. g) din Regulamentul cu
privire la organizarea și funcționarea Oficiilor teritoriale ale Cancelariei de Stat,
aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 845 din 18 decembrie 2009, a efectuat
controlul sub aspectul legalității, a deciziei Consiliului mun. Bălți nr. 5/6 din 9
iunie 2017 „Cu privire la examinarea cererii prelabile nr. 34 din 18 aprilie 2017 a
consilierului Consiliului mun. Bălți Andrei Ciornîi”.

În cadrul controlului s-a constatat că prin decizia menționată, Consiliul mun.
Bălți a decis să admită cererea consilierului Andrei Ciornîi și să confirme ca fiind
legal adoptate mai multe decizii anterioare.

Respectiv, Oficiul, conform prevederilor art. 68 al Legii nr. 436 din 28
decembrie 2006 privind administrația publică locală, la 10 iulie 2017 a notificat
Consiliului municipal referitor la ilegalitatea actului controlat și a solicitat
abrogarea acestuia, care nu a fost examinată în termen.

Oficiul teritorial Bălți al Cancelariei de Stat a invocat că decizia Consiliului mun. Bălți nr. 5/6 din 9 iunie 2017 este ilegală reieșind din cele ce urmează.

Conform art. 14 din Legea nr. 436 din 28 decembrie 2006 privind Administrația publică locală, consiliul local are drept de inițiativă și decide, în condițiile legii, în toate problemele de interes local, cu excepția celor care țin de competența altor autorități publice.

La art. 14 alin. (2) din legea respectivă sunt stabilite atribuțiile de bază a consiliului municipal.

Totodată la art. 4 alin. (2) din Legea nr. 435 din 28 decembrie 2006 privind descentralizarea administrativă, sunt stabilite domenii proprii de activitate a autorităților publice locale de nivelul al doilea.

Astfel în norme juridice sus menționate nu există o atribuție a consiliului de a confirma legalitatea deciziilor adoptate anterior și necontrasemnate de secretarul consiliului local, ceea ce denotă faptul că decizia nr. 5/6 din 9 iunie 2017 este ilegală.

Prin încheierea din 13 decembrie 2017 a Judecătoriei Bălți, sediul central, în calitate de intervenient accesoriu, în proces s-a atras Andrei Ciornîi.

Prin hotărârea din 26 martie 2018 a Judecătoriei Bălți, sediul central, s-a admis cererea de chemare în judecată depusă de Oficiul teritorial Bălți al Cancelariei de Stat împotriva Consiliului mun. Bălți, intervenient accesoriu Andrei Ciornîi.

S-a anulat pct. 2 al deciziei Consiliului mun. Bălți nr. 5/6 din 9 iunie 2017 „Cu privire la examinarea cererii prealabile nr. 34 din 18 aprilie 2017 a consilierului Consiliului mun. Bălți Andrei Ciornîi”.

În motivarea soluției adoptate, cu referire la prevederile art. 14, art. 20, art. 39 alin. (1) lit. b), c), g) și art. 60 alin. (7) din Legea nr. 436 din 28 decembrie 2006 privind administrația publică locală și pct. 2 și 2.2.4 din Instrucțiunea-tip cu privire ținerea lucrărilor de secretariat în organele administrației publice centrale de specialitate și ale autoadministrării locale a Republicii Moldova, aprobată prin hotărârea Guvernului nr. 618 din 5 octombrie 1993, instanța de fond a constatat că decizia Consiliului mun. Bălți nr. 5/6 din 9 iunie 2017, în partea ce ține de confirmarea legalității actelor administrative adoptate, indicate la pct. 2 din decizie, a fost emisă contrar prevederilor legale, deoarece Consiliul mun. Bălți nu dispune de atribuția de a confirma și constata valabilitatea deciziilor emise anterior.

La 2 aprilie 2018 Consiliul mun. Bălți a declarat apel împotriva hotărârii instanței de fond, solicitând casarea acesteia, cu emiterea unei noi hotărâri de respingere a acțiunii.

Prin decizia din 12 iunie 2018 a Curții de Apel Bălți, s-a respins apelul declarat de Consiliul mun. Bălți și s-a menținut hotărârea din 26 martie 2018 a Judecătoriei Bălți, sediul central.

La 19 iulie 2018 Consiliul mun. Bălți a declarat recurs, solicitând admiterea acestuia, casarea deciziei din 12 iunie 2018 a Curții de Apel Bălți și a hotărârii din 26 martie 2018 a Judecătoriei Bălți, sediul central.

În motivarea recursului s-a invocat că decizia instanței de apel și hotărârea primei instanțe sunt neîntemeiate, deoarece instanțele de judecată au interpretat eronat prevederile art. 20 din Legea nr. 436 din 28 decembrie 2006 privind administrația publică locală.

A relatat că instanța de judecată în mod eronat a ajuns la concluzia că, lipsa unor prevederi legislația în vigoare referitoare la competența consiliului local de a-și reconfirma propriile decizii duce la ilegalitatea pct. 2 din decizia Consiliului mun. Bălți nr. 5/6 din 9 iunie 2017. Această concluzie poate combătută prin faptul că legislația în vigoare nu prevede interdicții cu privire la reconfirmarea deciziilor adoptate anterior.

În conformitate cu art. 434 din Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel. Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

Materialele dosarului atestă că copia deciziei contestate a fost recepționată de recurent la 3 iulie 2018 (f.d. 105). Din aceste considerente, recursul depus la 19 iulie 2018, se consideră declarat în termen.

În conformitate cu art. din 439 alin. (2) și (3) din Codul de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copieii de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia.

Judecătorul raportor verifică încadrarea în prevederile legii a temeiurilor invocate în recurs și face un raport verbal în fața completului de judecată instituit în conformitate cu alin. (2).

Examinând temeiurile recursului, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține următoarele.

Temeiurile de declarare a recursului sunt prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

Astfel, instanța de recurs reține că examinarea chestiunii privind admisibilitatea recursului presupune verificarea conformității temeiurilor invocate în cererea de recurs cu temeiurile prevăzute la art. 432 din Codul de procedură civilă.

La caz, Colegiul constată că argumentele invocate în cererea de recurs nu se încadrează în limitele stabilite de norma indicată, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate, or, motivele recursului sunt similare celor invocate în cadrul judecării cauzei, asupra căror instanța de apel s-a pronunțat.

Dezacordul recurentului cu decizia instanței de apel, nu constituie temei de casare a deciziei recurate, or, recursul exercitat conform Secțiunii a II-a din Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

Totodată, Colegiul reține că, potrivit regulilor din Secțiunea a II-a din Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanța de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin. (4) din Codul de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural, și anume, dacă se

invocă că instanța judecătorească a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 Codul de procedură civilă, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Din recursul declarat nu rezultă că instanța a apreciat arbitrar probele.

În acest sens CtEDO în jurisprudența sa constantă statuează că, dreptul de acces la instanța de judecată nu este absolut. Există limitări implicit admise [cauza Golder împotriva Regatului Unit, pct. 38; Stanev împotriva Bulgariei (MC), pct. 230]. Acesta este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (Luordo împotriva Italiei, pct. 85). Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (Levages Prestations Services împotriva Franței, pct. 45).

Curtea a mai reiterat că, modul de aplicare a articolului 6 CEDO procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare depinde de caracteristicile speciale ale procedurilor respective; trebuie ținut cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem. (a se vedea Botten împotriva Norvegiei, hotărâre din 19 februarie 1996, Reports 1996-I, p. 141, § 39).

La fel, conform jurisprudenței Curții, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de fapt, pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (Helmens împotriva Suediei 9 octombrie 1991, § 31, Seria A, nr. 212-A).

În conformitate cu art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului.

Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Având în vedere cele expuse, Colegiul consideră că recursul declarat de Consiliul mun. Bălți nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă și, drept urmare, este inadmisibil.

În conformitate cu art. 270, art. 433 lit. a) și art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e:

Se declară inadmisibil recursul înaintat de Consiliul municipal Bălți.
Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului, judecătorul

Valeriu Doagă

judecătorii

Tamara Chișca-Doneva

Dumitru Mardari